

vejende sandsynlig, naar Opgivelsen efter anstillet Undersøgelse findes troværdig.“ Man vil altsaa se, at her er der atter aabnet Adgang til i mange Tilfælde til faa de Kvinder, der leve et løsagtigt Liv, ind under en Lægeundersøgelse. — Endvidere er der optaget en Bestemmelse om, at man „under Omstændigheder, hvor der er Grund til at befrygte en usædvanlig Udbredelse af syfilitisk Sygdom, kan Sundhedskommissionen beslutte en almindelig Undersøgelse, omfattende Personer, som paa Grund af sin Vandel eller de Forhold, hvorunder de leve eller arbejde, maa befrygtes let at kunne overføre eller selv at være udsatte for syfilitisk Smitte.“ Denne Bestemmelse tilsigter i og for sig kun, det skal erkendes, at en saadan Undersøgelse skal kunne foretages, naar veneriske Sygdomme blusse op og tage til i en foruroligende Grad til et eller andet Tidspunkt. Men det vil let ses, at her er der atter aabnet en Dør for at kunne faa foretaget Lægeundersøgelse i stort Omfang. — Navnlig er der dog een Bestemmelse af meget indgribende Natur, om hvilken jeg skal erkende, at den er meget praktisk, men som jeg næppe tror, vi ganske kunne slutte os til her i Landet. Det er en Bestemmelse om, at Kvinder mellem 16 og 18 Aar, „naar de vise en Opførsel eller leve under Forhold, der skaber grundet Frygt for, at de ere eller let kunne blive sædeligt fordærvede,“ kunne blive anbragte i en Anstalt, hvor de saa kunne beholdes i indtil tre Aar; men jeg skal tilføje, at Bestemmelsen derom skal tages af det saakaldte Værneraad, en særlig Institution, man har i Norge. Den samme Bestemmelse gøres endvidere anvendelig paa Kvinder mellem 18 og 21 Aar, „saafremt de antages ved saadanne Forholdsregler at kunne reddes fra sædelig Undergang“. Der skal i den Anledning bygges en Statsanstalt i Norge, altsaa et Slags Magdalenehjem, men vel at mærke et saadant, hvor de paagældendes Ophold er tvungent, saa at de ikke kunne komme ud af Anstalten, uden at vedkommende Værneraad har givet sit Samtykke dertil, eller der er forløbet tre Aar. — Jeg nævnte før, at Gennemførelsen af disse Bestemmelser gennemgaaende er lagt i Sundhedskommissionens Haand, men det er dog tilføjet i Lovforslaget, at Politiet skal gaa Sundhedskommissionen til Haande og være den behjælpelig med at gennemføre Bestemmelserne. — Nu, jeg gentager, at man ikke er kommen til det Standpunkt, vi staa paa, langt fra; ikke heller er man kommen til en præventiv Kontrol med prosti-

tuerede Kvinder, men paa den anden Side vil man indrømme mig, at saafremt dette Forslag bliver gennemført — og det er der vistnok Udsigt til, omend jeg ikke tør sige hvor megen — saa er man dog kommen langt bort fra den Tilstand, man etablerede i 1888, og som altsaa gik ud paa at stille Utugtserhvervet frit. Jeg kan ikke se andet, end at der ved den i dette Lovudkast udtrykte Bestræbelse for at indføre andre Bestemmelser end de hidtil gældende, er givet et Bevis for, at den Tilstand man hidtil har haft i Kristiania og i Norge i det hele taget, er absolut utilfredsstillende, og saa ved jeg ikke, hvorfor vi nu, efter at man har gjort den Erfaring i Norge, skulle indlade os paa det Eksperiment at gaa over til den ulovbundne Tilstand, som man nu er i Færd med at forlade, eller som man i alt Fald ønsker at forlade, i Kristiania.

Jeg nævnte før, at der i § 2 er foretaget en Modifikation i Reglen i § 1. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i Folketinget har selv udtalt, at det er en Bestemmelse, som Forslagsstillerne i og for sig ikke sætte Pris paa, men at man havde sat den ind, fordi man derved vilde neutralisere den Indvending, der ellers kunde fremsættes mod Forslaget, at nu havde Politiet slet ikke mere at gøre med Prostitutionen. Denne Bestemmelse gaar ud paa, at „den Kvinde, hvem der af Politivirigheden er givet Tilhold efter § 2 i Lov 3dje Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og som senere er straffet efter forrige Paragraf“ — altsaa efter § 1 — „bliver, saafremt hun ikke kan paavise anden til sit Underhold tilstrækkelig Indtægt end den, som skyldes, at hun driver Utugt som Erhverv, at straffe som Løsgænger“. Forslaget, saaledes som det er affattet i § 2, er ganske vist blevet vanskeligt at forstaa, og der maa i hvert Tilfælde foretages en Rettelse. Det er nemlig Sagen, at efter Loven af 1860 om Løsgænger og Betleri kan Politiet, naar der for en Persons Vedkommende ikke er Betyggelse for, at han finder sit Underhold uden Skade for det almene, give den paagældende Tilhold om at søge lovligt Erhverv og tillige foreskrive ham, at han senere skal melde sig, for at det kan paases, at han virkelig søger dette lovlige Erhverv. Nu vil det imidlertid let ses, at naar man stiller Utugtserhvervet saaledes, at det ikke er strafbart efter Lovgivningen og Politiet ikke kan forhindre det, saa maa det jo henføres under „lovligt Erhverv“, og Poli-